

Arrest

nr. 218 742 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 mei 2018 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 juni 2018 nam de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Op 7 juni 2018 nam de gemachtigde ook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“De heer

Naam + voornaam: I., D.

(...)

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene verklaart in zijn asielaanvraag op 02.04.2017 het grondgebied te hebben betreden. Op 12.09.2017 heeft betrokkene afstand gedaan van zijn asielaanvraag. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12.09.2017.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“1. De verzoekende partij bestaat uit een gezin met één minderjarig kind, afkomstig uit Servië. Hun dochter, L., werd op [...] 2018 geboren te D.

2. De vader van het gezin (de heer I.D.) bevindt zich in een medische noodsituatie, waarvoor geen beschikbare en toegankelijke behandeling en opvolging mogelijk is in Servië, zijn land van herkomst.

Hierom werd door de verzoekende partij een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op 7 mei 2018.

De verzoekende partij voegde het standaard medisch attest (zie het stuk 4 bij de aanvraag), opgesteld door Dr. B.V.H., toe bij de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Dit standaard medisch

attest werd opgesteld op 12 maart 2018 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van verzoeker.

Naast dit standaard medisch attest worden er door verzoeker nog verschillende bijlagen gevoegd, zijnde een psychologisch attest van psychologe I.P. van 9 februari 2018 (zie stuk 5 bij de aanvraag) en een psychologisch attest van psychologe I.P. van 16 maart 2018 (zie stuk 6 bij de aanvraag).

Met deze documenten wordt de medische situatie van de heer I.D. beschreven, op basis waarvan de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet wordt ingediend.

Verzoeker kent een beperkte medische voorgeschiedenis. Hij liep in 2016 een fractuur op aan de neus (in Servië). Dit geeft hem persisterende nasale obstructie-klachten (zie punt A van het standaard medisch getuigschrift). Hij kent evenwel een zeer ernstige mentale problematiek. Hij werd gediagnosticeerd met PTSD en een borderline persoonlijkheidsstoornis met depressie en suïcide (zie punt B van het standaard medisch getuigschrift).

In het psychologisch attest van 16 maart 2018 wordt de diagnose in hoofdte van de heer I. verder uitgewerkt (zie stuk 6 bij de aanvraag), waarbij een onderscheid wordt gemaakt de verschillende diagnoses: klinische depressie, post-traumatische stress syndroom (PTSD), een borderline persoonlijkheidsstoornis en een identiteitsstoornis.

Hij volgt sinds 14 december 2017 psychotherapie. De frequentie van behandelingen is hoog. Er wordt gestreefd naar een stabilisatie van zijn situatie (hetgeen vele maanden in beslag zal nemen, zie punt C van het standaard medisch getuigschrift). Daarbij kon worden vastgesteld dat de draagkracht van de heer I. momenteel erg klein is. Er werd een voorstel gedaan tot opname in een psychiatrisch ziekenhuis (stuk 6).

Hij neemt sinds 24 januari 2018 medicatie, bestaande uit Alprazolam (0,50 mg) en Zolipidem (10 mg). Gedurende een crisisperiode, dient de medicatie te worden aangepast (zoals reeds het geval was, met name Etumine 20 mg).

De behandeling en medicatie voor de heer I. zijn essentieel. Zonder deze behandelingen is een effectieve suïcidepoging niet uit te sluiten (zie punt D van het standaard medisch getuigschrift).

Bovendien zal, zelfs met de voorziene behandelingen, zijn situatie nauwlettend in het oog moeten gehouden worden. Door de onderliggende persoonlijkheidsstoornis wordt namelijk verwacht dat zijn toestand op en neer zal gaan, waarbij stresserende factoren mogelijk een actuele crisis kunnen uitlokken met agressie gericht tegen zowel zichzelf als tegen anderen. Bij een dergelijke crisissituatie, hetgeen niet kan worden uitgesloten, zal een lange en intensieve psychotherapeutische begeleiding noodzakelijk zijn (zie punt E en F van het standaard medisch getuigschrift).

De aanwezigheid van het gezin van de heer I. is zeer belangrijk. Tijdens de therapie worden zij betrokken in het stabiliseren van zijn situatie, zoals blijkt uit de attesten die werden gevoegd bij het standaard medisch getuigschrift.

Daarnaast kan de vertrouwensrelatie met mevr. I.P. niet worden onderschat. De heer I. is reeds een aantal maanden bij haar in behandeling. Hierdoor is hij in staat geweest zich open te stellen en heeft mevr. I.P. een diagnose kunnen stellen. Dit loopt moeizaam en langzaam. De vertrouwensband die zij hebben is echter niet te onderschatten, temeer gezien de heer beperkte draagkracht van de heer I. (zie de stukken 4-5-6 bij de aanvraag).

De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorg in Servië ontbreekt, zoals door de verzoekende partij uiteengezet in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Daarbij werd verwezen naar zowel de algemene situatie in Servië, als de individuele situatie van de verzoekende partij.

2. Na de aanvraag tot machtiging van verblijf van de verzoekende partij, werd door de ambtenaar-adviseur een advies gegeven op 4 juni 2018, waarna de verwerende partij een beslissing nam op 6 juni 2018 om de aanvraag van de verzoekende partij onvankelijk doch ongegrond te verklaren. Tegelijkertijd verkreeg de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (een bijlage 13).

De verwijderingsmaatregel wordt derhalve opgelegd ten gevolge van de afgewezen aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Door de verzoekende partij werd een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend tegen de genomen beslissing op basis van de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, zou zich tevens een schending opdringen van artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt namelijk het volgende: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

De bestreden beslissing, de verwijderingsmaatregel, bevat geen aparte motivatie over de medische situatie van de heer I.. De vernietiging van de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet betekent dat verzoeker mogelijks voldoet aan de criteria van artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Minstens werd hiertoe geen individueel onderzoek verricht door de verwerende partij zoals nochtans vereist door artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Verweerder schendt hierdoor tevens het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

- 1. Zelfs zonder rekening te houden met bovenvermeld beroep, blijkt niet dat, bij het nemen van de verwijderingsmaatregel (de in casu bestreden beslissing) rekening werd gehouden met de medische situatie van de vader van het gezin, de heer I..*
- 2. De bestreden beslissing is vooreerst niet gelijk te stellen met de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

De verwerende partij was bekend met de medische problematiek van de vader van het gezin, de heer I.D. door de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De heer I. kent een beperkte medische voorgeschiedenis. Hij liep in 2016 een fractuur op aan de neus (in Servië). Dit geeft hem persisterende nasale obstructie-klachten (zie punt A van het standaard medisch getuigschrift). Hij kent evenwel een zeer ernstige mentale problematiek. Hij werd gediagnosticeerd met PTSD en een borderline persoonlijkheidsstoornis met depressie en suïcide (zie punt B van het standaard medisch getuigschrift). In het psychologisch attest van 16 maart 2018 wordt de diagnose in hoofde van verzoeker uitgewerkt (zie stuk 6 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet), waarbij een onderscheid wordt gemaakt tussen de verschillende diagnoses: klinische depressie, post-traumatische stress syndroom (PTSD), een borderline persoonlijkheidsstoornis en een identiteitsstoornis.

Hij volgt sinds 14 december 2017 psychotherapie. De frequentie van behandelingen is hoog. Er wordt gestreefd naar een stabilisatie van zijn situatie (hetgeen vele maanden in beslag zal nemen, zie punt C

van het standaard medisch getuigschrift). Daarbij kon worden vastgesteld dat de draagkracht van de heer I. momenteel erg klein is. Er werd een voorstel gedaan tot opname in een psychiatrisch ziekenhuis (zie stuk 6 bij de aanvraag).

In de medische verslagen van psychologe I.P., zoals gevoegd aan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, wordt uitdrukkelijk gesteld dat:

- "Hierbij bevestig ik dat I.D. (°...) wekelijks in psychotherapie is sinds december 2017 en dat het noodzakelijk is dat de behandeling verder gezet kan worden. De draagkracht van D. is op dit moment miniem" (verslag 9 februari 2018, stuk 5 bij de aanvraag);
- "Hierbij bevestig ik dat I.D. (°...) wekelijks in psychotherapie is sinds december 2017 en dat het noodzakelijk is dat de behandeling verder gezet kan worden. De draagkracht van D. is op dit moment miniem" (verslag 16 maart 2018, stuk 6 bij de aanvraag);

In beide gevallen wordt uitdrukkelijk gesteld dat het noodzakelijk is dat de behandeling, zijnde de psychotherapie die door de heer I.D. wordt gevolgd bij I.P., kan worden verdergezet. Er wordt tweemaal vermeld dat zij draagkracht minimaal is (hetgeen de verantwoording vormt van de intensieve behandeling).

Deze behandeling in het opvangencentrum van Kapellen door I.P. en de minimale draagkracht van de heer I. vormen belangrijke en duidelijke medische tegenindicaties tot het opleggen van een verwijderingsmaatregel.

Deze behandeling in het opvangencentrum van Kapellen door I.P. en de minimale draagkracht van de heer I. (waarbij ingrijpende veranderingen, zoals reizen of verhuizen, uit den boze zijn) vormen duidelijke medische tegenindicaties tot het opleggen van een verwijderingsmaatregel.

Door de verwerende partij werd deze (gekende) situatie niet overwogen alvorens met een verwijderingsmaatregel heeft opgelegd.

Een voldoende individueel onderzoek conform artikel 74/13 Vreemdelingenwet ontbreekt hierdoor. Het risico op schending van artikel 3 EVRM werd hierom eveneens onvoldoende onderzocht. De bestreden beslissing is hierom tevens in strijd met artikel 3 van de formele motiveringswet samengelezen met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Minstens schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken."

Verzoeker meent dat de gemachtigde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door geen rekening te houden met verzoekers medische problematiek bij het opleggen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verder voert hij uitdrukkelijk aan dat de bestreden beslissing het gevolg is van de beslissing genomen in zijn procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, terwijl hij meent dat de gemachtigde ten onrechte is overgegaan tot de ongegrondverklaring van deze aanvraag. Hij stelt dat bij een eventuele vernietiging van de beslissing van dezelfde datum waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard, zich eveneens een schending zou opdringen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zoals verzoeker stelt, voorziet artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt inderdaad een individueel onderzoek noodzakelijk. Hoewel het tot aanbeveling strekt in de bestreden beslissing te motiveren over de elementen waarmee op grond van artikel 74/13 rekening moet worden gehouden, kan verweerder worden gevolgd waar hij in de nota opmerkt dat deze bepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Wel dient uit een andere recente beslissing die aan verzoeker werd betekend of minstens uit het administratief dossier te blijken dat de gemachtigde met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de

betrokkene op afdoende en zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden voorafgaand aan het nemen van het bevel.

Verweerder stelt in de verweernota dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk is overgegaan tot het individueel onderzoek dat door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt vereist. Hij verwijst daarbij naar de beslissing tot ongegrondheid van verzoekers aanvraag om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en stelt dat daarin een grondig onderzoek werd gevoerd naar de gezondheidstoestand van verzoeker.

De Raad stelt op basis van de feitelijke gegevens in het dossier vast dat, niettegenstaande het feit dat deze beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Beide partijen houden dus terecht voor dat er samenhang bestaat tussen beide beslissingen. Aldus heeft de vaststelling in de beslissing van 7 juni 2018 dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven aan verzoeker. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er echter op dat de beslissing van 7 juni 2018 waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, door de Raad werd vernietigd bij arrest nr. 218 741 van 25 maart 2019, nadat werd vastgesteld dat het medisch advies van de arts-adviseur waarop deze beslissing was gesteund, in de aangegeven mate niet afdoende en onzorgvuldig was gemotiveerd. Verweerder kan in de nota wel worden gevolgd dat in casu niet opnieuw diende gemotiveerd te worden in de thans bestreden beslissing over de gezondheidstoestand van verzoeker maar kan niet worden gevolgd waar hij meent dat de gemachtigde verzoekers gezondheidstoestand voorafgaand aan deze beslissing tot ongegrondheid op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds op afdoende wijze heeft onderzocht zodat hij voldaan heeft aan zijn verplichting tot het voeren van een volledig individueel onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, moet eveneens als volgbeslissing van de voornoemde beslissing tot ongegrondheid op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, worden vernietigd.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES